

Státní perpetuum mobile

Ta naše česká současnost je někdy až komická. Stát jako instituci často tlačíme do role „tatíčka národa“, protože chceme problémy řešit předimenzovaně s použitím státu. Jen pomalu se rodí spoléhání na kdysi osvědčenější nástroje: občanskou společnost, obec, rodinu. Faktem je, že nároky na stát jsou často větší než vůbec může pro nás v demokracii udělat. Stát by se měl postarat o naši bezpečnost. Jistě o to nejzákladnější, těžko mi ale bude dělat bodyguarda. Má se starat o vzdělání! Jistě – ale proč jej nabízet na stříbrné míse? Stát by měl pečovat o zdraví lidu (kdysi se tomu říkalo právo na bezplatné zdravotnictví) – ale má, bude mít a měl by mít na to stát v takové míře? A tak dále i v jiných oblastech.

Všude: „Státe, zaplat!“ „Státe, přispěj!“ Je to jakýsi relikv z dob minulých. Na jedné straně jsme rádi, že nám stát do života nemluví. Na straně druhé bychom byli rádi, aby nás sponzoroval. Jsme jako dospělé děti, co rodiče nepotřebují, protože si vědí rady se životem, ale přesto se o rodiče ekonomicky opírají.

A o chuti k příjmové stránce státu raději ani nemluvit. Kdo by rád platil daně? A čím více se zvyšují, tím méně se vybere. Pak není divu, že z toho státu děláme *perpetuum mobile*, které zákonitě nefunguje. Místo toho bychom z toho těžkopádného státního stroje měli alespoň přiměřeně fungující zařízení.

Ing. Vladimír Svoboda